

Η πρόσφατη επίθεση στο λεωφορείο των οπαδών του Π.Α.Ο.Κ. στο Ζάγκρεμπ και τα συνθήματα που ακούστηκαν στο Καραϊσκάκη (χθες Τρίτη 14/12^{ου}) την διάρκεια του αγώνα κατά της φτώχιας σηματοδοτούν το αδιέξοδο που κυριαρχεί.

Ότι το ποδόσφαιρο και ευρύτερα ο αθλητισμός, ή τουλάχιστον το τμήμα του που παράγει το περισσότερο χρήμα, αποτελεί εδώ και δεκαετίες τόπο αντιπαράθεσης, πολιτικών, φυλετικών, κοινωνικών ακόμα και θρησκευτικών ή εθνοτικών αντιπαραθέσεων δεν αποτελεί σπουδαία ανακάλυψη. Ούτε χρειάζεται να είσαι διακεκριμένος κοινωνιολόγος ώστε να αντιληφθείς ότι χρησιμεύει σαν άλλο ένα εργαλείο στην προσπάθεια ελέγχου, χειραγώγησης των μαζών.

Ο διαχωρισμός και η βαθιά αντιπαλότητα που γεννά ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες ο «επαγγελματικός» οπαδισμός με κύριο γνώρισμα τον αχαλίνωτο φανατισμό είναι μια κίνηση που βολεύει παντοιοτρόπως την κάθε μορφή εξουσίας.

Κατ' αρχήν απομακρύνει τους πολίτες από οποιοδήποτε άλλο προβληματισμό. Η ιδέα της «ομάδας» είναι ισχυρότερη από οποιαδήποτε άλλη. Η ένταξη στους κόλπους της είναι ο σημαντικότερος στόχος, λειτουργώντας αποτρεπτικά για κάθε άλλη σκέψη ή δραστηριότητα. Σε συνδυασμό με τον ευτελισμό του πολιτικού βίου και κυρίως με τον ξεπεσμό των λειτουργών του, ο οπαδισμός προσφέρει καταφύγιο σε κάθε μοναχικό, απροστάτευτο, απληροφόρητο άτομο, το οποίο εντάσσεται με αυτό τον τρόπο, σε μια κοινωνία «περήφανης», μαχητικής περιθωριοποίησης. Στους αυτούς τους κόλπους αναπτύσσει τις όποιες δεξιότητες του, ξεδιπλώνει τη συντροφικότητά του αλλά προτίστως εκφράζει το μίσος του για τους «απέναντι».

Ποιος φυσιολογικός άνθρωπος, με απασχόληση, σχέσεις, σχέδια, επιδιώξεις και μέση καλλιέργεια θα έστηνε ενέδρα για να πετάξει πέτρες και μολότωφ σε λεωφορείο που μετέφερε άγνωστους, αλλοδαπούς υποστηρικτές μιας άλλης ομάδας;

Ποιος λογικός άνθρωπος σε μια υποτιθέμενη γιορτή κατά της φτώχειας θα εκδήλωνε με τον πλέον φτηνό τρόπο το μένος του για το αντίπαλο δέος, στιγματίζοντας το πνεύμα της στιγμής;

Κανείς, είναι η πρώτη και η τελευταία απάντηση. Αυτό όμως που θεωρείται φυσιολογικό και λογικό έχει προ πολλού χάσει κάθε έννοια στον παράλογο αυτό χώρο.

Το ποδόσφαιρο απέχει πολύ από το να είναι ένα ευχάριστο παιχνίδι. Δεν είναι καν παιχνίδι. Είναι μια τεράστια βιομηχανία, και μερίδιο για τα τεκταινόμενα έχουν όλοι. Οι ισχυροί παράγοντες και οι καταχρεωμένες ομάδες τους, οι πρωταγωνιστές και οι αμοιβές τους, οι

εκπρόσωποι του καρκινώματος της στοιχηματικής, οι ανίσχυροι πολιτικοί και οι αποτυχημένες πολιτικές τους, οι γονείς που δεν τα κατάφεραν, οι δάσκαλοι που δεν προσέφεραν.

Για όλα αυτά, δεν υπάρχει ούτε εύκολη ούτε γρήγορη θεραπεία . Όσο πιο πολύ αδειάζει το μυαλό του οπαδού τόσο πιο πολύ θα βυθίζεται ο ίδιος μέσα στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και τόσο πιο έντονα θα είναι τα παραπάνω φαινόμενα.

Για να επιστρέψουμε στον τίτλο, εκεί κρίνεται η έκβαση του κάθε παιχνιδιού. Στο μυαλό του κάθε οπαδού. Από εκεί αντλεί δύναμη και η κάθε εξουσία. Στο πόσο γρήγορα, στο πόσο πολύ θα πετύχουν να το αδειάσουν.

αναρτήθηκε και στο wmotors.gr